

arbejdes flittigt og dygtigt. Det har ogsaa — i hvert Fald som et Slagord — til Tider lydt, at Flid og Dygtighed skal belønnes, men ifølge Lovforslagets § 20, 2det Stykke, skal Flid og Dygtighed straffes, og det kan ikke nytte at sige, at Arbejdsgiverne ikke behøver at benytte den Hjælp, der gives dem gennem denne Bestemmelse, thi der er ogsaa hensynsløse Arbejdsgivere; jeg maa gaa ud fra, at det kun er et Mindretal, men de findes dog. Og det vil blive de hensynsløse Arbejdsgivere, der kommer til at give Tonen an, det bliver dem, der bliver de førende paa dette Omraade, og de vil nedsætte saadanne Arbejderes Lønninger, som i Kraft af deres Flid og Dygtighed er naaet op over Mindstelønnen, og gennem Konkurrencen tvinge andre Arbejdsgivere til at følge sig, og Konsekvensen deraf vil være ganske uoverskuelig. Jeg vil sige til den højtærede Minister og til ærede Medlemmer, at det er et højest farligt Eksperiment, man indlader sig paa, hvis man lader denne Bestemmelse blive staaende.

Der har lydt Klager over Arbejdsløshedskasserne. Hvem er det, der klager? Er det Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, der klager over Administrationen og uheldige Forhold indenfor Kasserne? Nej, det er det ikke. Af og til kan man høre enkelte Medlemmer klage over det i Øjeblikket særdeles høje Kontingent, der maa betaales, ordinært og ekstraordinært; det tynger dem svært. Men disse Klager er kun faa; thi heldigvis er Arbejderklassen gennemsyret af den fornødne Kammeratskabsfølelse og Solidaritetsfølelse, saaledes at den bringer dette Offer af Hensyn til de Kammerater, der er saa uheldigt stillede at skulle gaa ledige paa Torvet. Nej, Klagerne lyder i Almindelighed fra de Samfundsklasser, der ikke selv lider under tvungen Arbejdsløshed og dennes økonomiske Virkninger. Saa længe Arbejderklassen selv hovedsagelig klarede deres Udgifter, selv om de til forskellige Tider havde 2 à 3 Mill. Arbejdsløshedsdage at betale Understøttelse for, uden at bede om Hjælp, saa længe var der Stilhed om Arbejdsløshedskasserne fra andre Samfundsklassers Side, men neppe voksede Arbejdsløsheden Kasserne over Hovedet, saa at de tvungne af Omstændighederne blev nødt til at henvende sig til Samfundet for at anmode dette om Hjælp og fik Hjælp, aldeles ikke som en Godgørenhed overfor de arbejdsløse fra Samfundets Side, men ganske simpelt paa Grund af Samfundets Selvpåholdelsesdrift, fra det Øjeblik begyndte Klagerne at lyde fra de andre Samfundsklasser. Jeg har set, at et mindre Blad her i Byen,

— et Blad, der vistnok er mere berygtet end egentlig berømt — har klaget over, at de arbejdsløse er ugidelige Individuer, der intet gør for at skaffe sig Beskæftigelse. Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse illustrere denne Paastand med nogle Oplysninger, der er taget fra en officiel Beretning fra Arbejdsanvisningskontoret i Odense, som omfatter Tiden fra 1. April 1921 til 30. September samme Aar. I denne Periode er der fra det offentlige Kontors Side anvist 634 Pladser og fra Arbejdernes egen Arbejdsløshedskasse 584 Pladser, men de arbejdsløse har i 7 153 Tilfælde selv skaffet sig Beskæftigelse. Dette viser tydeligt, at paa et Tidspunkt, hvor det er vanskeligt overhovedet at opdrive Arbejde, anstrenger de arbejdsløse sig af al Evne for at skaffe sig den fornødne Beskæftigelse uden at vente paa, at Kontoret skal komme og; som det saa smukt hedder i Bladet, gennem Postvæsenet bringe dem Meddelelse om, at nu kan de tiltræde en Plads hist eller her. Jeg vil gerne for det samme Kontor nævne nogle Tal fra Tiden for dets Etablering, den 22. Maj 1916, til den 31. Marts 1921. I dette Tidsrum har det offentlige Kontor anvist Beskæftigelse i 10 081 Tilfælde og Arbejdernes egne Arbejdsløshedskasser i 6 810 Tilfælde, men de arbejdsløse har selv skaffet sig Beskæftigelse i ca. 31 000 Tilfælde. Og saa drister man sig til fra de dertil indrettede Blades Side at skrive om Arbejderne og de arbejdsløse, at det er ugidelige Individuer, som ikke gider røre sig for at skaffe sig selv Beskæftigelse! Der ser man Karakteren af de Paastande, der bliver rejst for at lægge de arbejdsløse og Arbejderklassen for Had.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger om Afsnittet: Ekstraordinær Arbejdsløshed. Jeg er en bestemt Modstander af den Maade, hvorpaa Arbejdsløshedsfonden skabes. Hvis man fra Rigsdagens Side finder det paakrævet, finder det praktisk, at der skabes en saadan Arbejdsløshedsfond — og det kan jo være muligt, at det er heldigt og rigtigt at benytte gode, opadgaende Tider til at konsolidere sig, saa vi kan være i Stand til at modtage den Storm, som en Nedgangstid, en Krisetid fremkalder —, bør vi her i Rigsdagen ved særlig Lov vedtage Oprettelse af en saadan Fond, og den bør skabes ved en Bevilling paa Finansloven, et Bidrag af Statskassen, saaledes at det bliver Samfundet som Helhed, der gennem Skatterne til Staten skaber denne Fond, der altsaa fremkommer gennem Bidrag fra hver enkelt Samfundsborger, i Stedet for, som Tanken er her i Lovforslaget, kun at lade visse